

Макревски седна (или пък падна) на леглото си, пред което беше застанал, и заоглежда с изненада всичко наоколо, сякаш още не можеше да разбере напълно какво става в стаята му.

— Да се дам ли овде, или да си одам — што ке ми кажете? — попита той неочаквано.

— Море, седи си, седи си, никой не те пади за това, дека си македонски даскал и дека учиш децата на македонски език. Ние не за това сме дошли тази вечер, не за това ти ударих два шамара, а за друго! Ти знаеш, че не за твоя даскаллък те бия, а заради престъпната ти дейност; заради това, че делиш децата на наши и ваши по комунистически, на приятели и на врагове. При тебе сме дошли не да ти пречиме да учиш децата на македонски език — това запомни много добре, — а да ти кажеме повече да не ги занимаваш с Тито, с неговите партизани и с Югославия, да не ги занимаваш също и с Георги Димитров и с ОФ-то, със Сталин и Русия, а само с Македония и нейното минало и настояще, което не е чуждо и на нашата борба. Изпълнявай само учителските си задължения и това, което ние ти нареждаме, тогава никой от нас нищо лошо няма да ти направи. Ама ако не се справиш, ако продължаваш така и за-напред, както досега, ако отново ми се наложи да дойда...

— Море, какво кажете, вакво да биде — едва продума Макревски, без да дочака до края наставленията на Герасим, и наведе ниско главата си¹².

За непредубедения не е трудно да долови неистините, които тиражира този новопокръстил се „македониц“, а те са: тъй като, както сам признава, не е бил пряк свидетел на срещата, затова не е могъл да знае, че учителят е живял при сестрата на Герасим; последният не е удрял македонския учител, а напротив, е проявил към него благоразположение, само защото се бил застъпил за детето на войводата, а поради това и тайно му върнал парите; под ограничаване на неговата дейност войводата е разбирал само едно — да спре да преподава на македонски, да не се опитва да огромята хората на този изкуствен език, да не разпространява македонска книжнина и вестници, да не пропагандира комунистическите идеи